

Witold Pilecki (1901 – 1948)

Pilecki był synem polskich zesłańców na Syberię, którzy walczyli o wolność przeciwko Carowi. Rodzice zaszczepili w nim odruch współczucia i patriotyzmu.

W wieku trzynastu lat, Pilecki wstąpił do podziemnej komórki harcerzy, która była zakazana przez Cara. Gdy miał osiemnaście lat przyłączył się do jednostki partyzanckiej w Wilnie, gdzie lokalni Polacy bronili się przeciwko anarchii i przemocy rozpętanej przez czerwoną Rewolucję w Rosji. Rok później Pilecki służy w polskim regularnym oddziale biorąc udział w wojnie Polsko-Bolszewickiej (1920). Otrzymał dwukrotnie order za odwagę.

W 1926 przenosi się do swojej posiadłości w Skurczycach, niedaleko Wilna. Pilecki zostaje właścicielem ziemskim oraz zapalonym hodowcą koni. Jednak ta idylla życia na wsi nie trwała długo i została przerwana przez inwazję na Polskę dokonaną przez Hitlera wraz ze Stalinem we wrześniu 1939 roku. Rotmistrz Pilecki dowodzi własnym oddziałem, który został niemal doszczętnie rozbity. Ocaleni z boju zatrzymali broń i rozpoczęli walkę w strukturach podziemnych.

We wrześniu 1940 nieustraszony bojownik o wolność, zgłasza się dobrowolnie na misję rozpoznawczą do nowo powstałego obiektu, jakim był obóz koncentracyjny w Auschwitz. Na domiar tego, **Pilecki po prostu pozwala na własne aresztowanie przez Gestapo. Przez dwa dni był bity i przetransportowany do obozu w Auschwitz.** Został więźniem o numerze **4859**. Niemniej jednak Pilecki, natychmiast zakłada w obozie grupę podziemną (Związek Organizacji Wojskowej ZOW) i pomaga współwięźniom. **Głównym celem jego pobytu, było wszczęcie powstania zbrojnego w celu wyzwolenia obozu.** Większość z członków ZOW została zabita przez Niemców, co doprowadziło do upadku tego planu. **Po trzech latach tortur, niewolniczej pracy, nieopisanej brutalności i chorób, Pilecki ucieka w Niedzielę Wielkanocną, w kwietniu 1943 roku z obozu w Auschwitz. Składa raport o aktach ludobójstwa mających tam miejsce. Nawołuje do zbombardowania obozu. Jednak jego błagania pozostają bez echa.**

W międzyczasie, były więzień, mimo głębokiego wyczerpania, zostaje skierowany do grupy wywiadowczej Armii Krajowej. Dodatkowo, Rotmistrz Pilecki zostaje jednym z członków struktury podziemnej, zajmującej się gromadzeniem faktów na temat przerażających działań na okupowanej przez Stalina części Polski.

W październiku 1944, Rotmistrz Pilecki walczy przeciwko Niemcom w Powstaniu Warszawskim – gdzie ginie ponad 260 000 Polaków.

Po poddaniu się Warszawy został uwięziony przez Niemców w oflagu. Po wyzwoleniu, przystępuje do jednostki Wojska Polskiego na zachodzie. Jego przydział, to struktura wywiadowcza. We wrześniu 1946, Rotmistrz wraca na ochotnika do Polski. Po znalezieniu się w Warszawie, zakłada autonomiczną komórkę wywiadowczą. Gromadzi informacje wywiadowcze związane z sowiecką okupacją Polski i jej aparatu komunistycznego. Przekazuje także rozkazy polskim jednostkom partyzanckim w celu utrzymywania walki zbrojnej i oporu.

W maju 1947, tajna milicja komunistyczna aresztuje Pileckiego. Był okrutnie torturowany; wyrwano mu wszystkie paznokcie. Jednak Pilecki odmówił zeznań. Był bez końca oskarżany jako „obcy agent”. **Bohater z Auschwitz, zgodnie z wyrokiem sądu, został zamordowany przez komunistów pojedynczym strzałem w tył głowy w Warszawie, 25 maja, 1948 roku.**

W 1991 roku, po upadku komunizmu, Pilecki został przez Trybunał Wojskowy w pełni oczyszczony z zarzutów. Jego ciało do dnia dzisiejszego nie zostało znalezione. Jego legenda jest wciąż żywa i poruszająca.

Opracowano na podstawie artykułu Marka Jana Chodakiewicza, Dziekana i Profesora historii w Instytucie Polityki Światowej, Washington DC.